

Атанас Цанков

Автогара в гората

В слънчев ден през пролет късна
чудна новина се пръсна.
Вече във гората стара
е открита автогара!
Край потоци, по пътеки
за това говори всеки.
– Чухте ли! – разпитва Лиса.
– Чухме! Тази вест ни слиса –
бъбри костенурка стара, –
но е нужна автогара!
Ще пътуваме с децата
чак до край на гората.
– Аз пък имам забележка –
замърмори мама Ежка
със въздишка и насмешка. –
Нищо във гората вече
няма да ни е далече!
И от гости – щем не щем –
няма да се отървем!
– Е-е-е! – мишокът стар възкликна
и на Ежка с укор викна:
– Лошо ли е да пътуваме –
честичко да си гостуваме?
Зайо Байо пък се муси:
– Не желая автобуси!
Без мотори колела
аз летя като стрела!
Автобусът как ще свари
точно мен да изпревари?
Баба Меца не разбрала,
идва малко закъсняла:
– За какво е този шум?
Не разбира моят ум.
Кумчо вълчо отговаря:
– Имаме си автогара.
Ще се возим с автобуси.
Няма да дерем кожуси
из трънаците бодливи,
здрави ще сме и щастливи!
– Пак не схващам, Вълчо мил.
Би ли ми го обяснил?

Автобусите какво са?
– Затрудняваш ме с въпроса! –
Вълчо отегчен се мръщи. –
Автобусите са къщи –
със врати и колела
и прозорци със стъкла...
Само че да си призная,
повече за тях не зная.
Най-добре е да отидем,
автогарата да видим.
Стигат горската поляна.
Среща ги една засмяна
нова сграда с покрив син
и със мирис на бензин,
със бюфетче с вкусна скара,
с надпис „ГОРСКА АВТОГАРА“.
Кратък надпис също свети
над гишето за билети.
Касиерката коя е,
всеки може да познае –
катеричка Рунтавелка,
пъргава и мила лелка.
А пък важният Борсук
ръководи всичко тук.
Той с пресипнал глас говори
на глиганите шофьори
в автобуси наредени –
бели, сини и червени:
– Автобус петнайсет шест –
курс към боровия лес!
А пък двадесет и три
ще потегли във зори.
Крайна спирка: „Пещерата“ –
чак на края на гората.
Изведнъж Борсукът спира –
към пътеката се вира.
Идват Вълчо и Лисана,
Баба Меца повлекана,
Мишо, Зайо, мама Ежка
със бодливата си дрешка.
И Борсукът ги посреща
със усмивка най-гореща:

– Ха, добре сте ми дошли!
Ще пътувате, нали?
Меца казва плахо:
– Ах! Мене малко ме е страх.
Кум Вълчан не се страхува:
– Страх не страх, ще се пътува!
– Ох, да не направим грешка! –
се вълнува мама Ежка.
Мишо смело а прекъсва:
– Нека в тази пролет късна
на разходка да отидем,
цялата гора да видим!
А Борсука, възхитен, казва:
– Днес е хубав ден!
Моля, влезте в автобуса.
Бързо вози и не друса!
В него нямайте съмнение.
Зайко е на друго мнение:
– Автобуси не обичам.
Предпочитам сам да тичам!
С точност може да се каже,
ще ви изпреваря даже!
Тръгваме ли! Хоп-пала!
Литвам пръв като стрела...
И шофьорът дава газ.
Пътниците са в захлас.
Кума Лиса се вълнува:
– Цялата гора пътува!
Тичат бор, бреза висока,
но в обратната посока.
Кумчо Вълчо трака зъби:
– Тичат и цветя, и гъби!
Мишо църка:
– Леле, майко!
Где ли е изчезнал Зайко!
Меца плясва с длани груби:
– Спрете, Зайко се изгуби!
Само преди четвърт час
тичаше встрани от нас.
Станало е нещо, явно.
Автобусът спира плавно.
Вълчо скача незабавно

и обратно бързо тича,
в хрусталаците наднича.
С мъничка искра надежда,
той зад бор голям поглежда
и намира там под бора
Зайко паднал от умора...
Пролет, слънце, хубав ден...
Зайко байко е спасен –
спи, до меца настанен!
Автобусът пак бръмчи,
бляскат весели очи,
песен еква над баира...
А шофьорът тръгва, спира.
И зад всеки нов завой
качва пътници безброй:
пеперуди и мушици,
бръмбари и кекерици,
шест козлета, пет сърнички,
ято сладкопойни птички,
петдесет бърбиви свраки,
пет елена дългокраки...
Всеки пее и танцува.
Автобусът се издува.
Клаксонът далеч се чува.
Цялата гора пътува...

КРАЙ

© 2005 Атанас Цанков

Сканиране и разпознаване: Мария Каменска, 2006

Публикация:

Атанас Цанков

Автогара в гората

поредица „Във вълшебната гора“

Художник: Антонина Бабукчиева

12 с.; с цв. ил.; 27 см.

Изд. „Фюот“, София, 2005

ПК Д. Благоев

ISBN 954-625-315-4

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1692>]